

32002L0013

2002 3 20

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

L 77/17

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2002/13/EB

2002 m. kovo 5 d.

iš dalies keičianti Tarybos direktyvą 73/239/EEB dėl negyvybės draudimo įmonėms taikomų mokumo atsargos reikalavimų

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 47 straipsnio 2 dalį ir 55 straipsnį,

atsižvelgdami į Komisijos pasiūlymą ⁽¹⁾,atsižvelgdami į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽²⁾,laikydami Sutarties 251 straipsnyje nustatytos tvarkos ⁽³⁾,

kadangi:

- (1) 1999 m. birželio 3 ir 4 d. Kelne ir 2000 m. kovo 23 ir 24 d. Lisabonoje vykusių Europos Vadovų Tarybos susitikimų metu patvirtintame finansinių paslaugų veiksmų plane pripažįstama draudimo įmonių mokumo atsargos svarba apsaugant draudėjus vienoje bendroje rinkoje, užtikrinant, kad draudimo įmonėms būtų keliami jų rizikos pobūdį atitinkantys kapitalo pakankamumo reikalavimai.
- (2) 1973 m. liepos 24 d. Tarybos direktyva 73/239/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, veiklos pradėjimu ir vykdymu, derinimo ⁽⁴⁾, reikalaujama, kad draudimo įmonės turėtų mokumo atsargą.
- (3) Draudimo įmonėms keliamas reikalavimas be draudimo techninių atidėjimų, reikalingų rizikos prisiėmimo išpareigojimams vykdyti, taip pat sukaupti mokumo atsargą, kuri sušvelnintų nepalankius verslo svyravimus, yra svarbus riziką ribojančios priežiūros elementas apsaugant apdrauštuosius ir draudėjus.
- (4) Direktyvoje 73/239/EEB nustatytos galiojančios taisyklės, reglamentuojančios mokumo atsargą, nebuvo iš esmės pakeistos vėlesniais Bendrijos teisės aktais, ir 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyva 92/49/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginiu draudimu, išskyrus gyvybės draudimą, derinimo (trečioji negyvybės draudimo

direktyva) ⁽⁵⁾, reikalauja, kad Komisija pateiktų Tarybos direktyva 91/675/EEB ⁽⁶⁾ įsteigtam Draudimo komitetui pranešimą dėl poreikio toliau derinti mokumo atsargą.

- (5) Komisija parengė šį pranešimą atsižvelgdama į rekomendacijas, pateiktas Europos Sąjungos valstybių narių draudimo priežiūros institucijų konferencijos parengtoje ataskaitoje dėl draudimo įmonių mokumo.
- (6) Nors ataskaitoje teigiama, kad esama paprasta, tvirta sistema veikia patenkinamai ir yra grindžiama patikimais visiškai aiškiais principais, konkrečiais atvejais buvo nustatyta tam tikrų silpnųjų vietų, ypač dėl nepastovių rizikos modelių.
- (7) Būtina supaprastinti ir padidinti esamus minimalius garantinius fondus, ypač dėl padidėjusio reikalavimų lygio ir padidėjusių veiklos išlaidų nuo jų pradinio patvirtinimo. Taip pat atitinkamai turėtų būti padidintos ribos, kurias viršijus taikomas mažesnis procentas nustatant mokumo atsargos reikalavimą draudimo įmokoms ir išmokoms.
- (8) Siekiant išvengti didesnių ir staigių minimalių garantinių fondų dydžio ir ribinės sumos padidėjimų ateityje, turėtų būti sukurtas mechanizmas, numatantis šių sumų didinimą pagal Europos vartotojų kainų indeksą.
- (9) Tais atvejais, kai draudėjų teisės gali būti pažeistos, reikia suteikti kompetentingoms institucijoms įgaliojimus įsikišti pakankamai anksti, tačiau naudodamosi tokiais įgaliojimais kompetentingos institucijos turėtų pranešti draudimo įmonėms tokių priežiūros veiksmų priežastis, vadovaudamosi patikimo administravimo ir tinkamo proceso principais. Esant tokiai situacijai kompetentingoms institucijoms turėtų būti neleista patvirtinti, kad draudimo įmonė turi pakankamą mokumo atsargą.
- (10) Atsižvelgiant į rinkos pokyčius, įtakančius pagrindinių draudikų įsigytą perdraudimą, būtina suteikti kompetentingoms institucijoms įgaliojimus tam tikrais atvejais sumažinti būtiną mokumo atsargą.
- (11) Jei draudikas iš esmės sumažina draudimo veiklą arba jos nebevykdo, būtina nustatyti atitinkamą mokumo atsargą dėl likusių vykdomos veiklos išpareigojimų, nustatomų pagal techninių atidėjimų lygį.

⁽¹⁾ OL C 96 E, 2001 3 27, p. 129.⁽²⁾ OL C 193, 2001 7 10, p. 16.⁽³⁾ 2001 m. liepos 4 d. Europos Parlamento nuomonė (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2002 m. vasario 14 d. Tarybos sprendimas.⁽⁴⁾ OL L 228, 1973 8 16, p. 3. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/26/EB (OL L 181, 2000 7 20, p. 65).⁽⁵⁾ OL L 228, 1992 8 11, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/64/EB (OL L 290, 2000 11 17, p. 27).⁽⁶⁾ OL 374, 1991 12 31, p. 32.

- (12) Konkrečioms negyvybės draudimo grupėms, kurioms būdinga ypač nepastovus rizikos modelis, galiojantis mokumo atsargos reikalavimas turėtų būti iš esmės padidintas, kad būtina mokumo atsarga geriau atitiktų tikrąjį draudimo veiklos rizikos modelį.
- (13) Tam, kad būtų atspindėtas skirtingų apskaitos ir aktuariinio apskaičiavimo metodų poveikis, reikia atitinkamai patikslinti mokumo atsargos apskaičiavimo metodiką, kad ji būtų apskaičiuojama aiškiai ir nuosekliai, taip sudarant draudimo įmonėms vienodas sąlygas.
- (14) Ši direktyva turėtų nustatyti minimalius mokumo atsargos reikalavimų standartus, ir draudimo įmonių buveinių valstybės narės turėtų turėti teisę nustatyti griežtesnius taisykles, reglamentuojančias jų pačių kompetentingų institucijų patvirtintoms draudimo įmonėms.
- (15) Direktyva 73/239/EEB turėtų būti atitinkamai pakeista,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Direktyvos 73/239/EEB pakeitimai

Šia direktyva Direktyva 73/239/EEB iš dalies keičiama taip:

1. 3 straipsnio 1 dalis pakeičiama taip:

„1. Ši direktyva netaikoma savidraudos draugijoms, kurios laikosi visų šių sąlygų:

- savidraudos draugijos įstatai numato papildomų įnašų mokėjimus arba išmokų sumažinimą;
- jų veikla neapima civilinės atsakomybės rizikų, nebent pastarosios sudaro papildomų rizikų grupę, apibrėžtą šios direktyvos priedo C dalyje, arba kredito ir laidavimo draudimo rizikų grupę;
- metinės pajamos iš įnašų už šia direktyva reglamentuojamą veiklą neturi viršyti penkių milijonų eurų ir
- ne mažiau kaip pusę pajamų sudaro asmenų, kurie yra savidraudos draugijos nariai, įnašai už šia direktyva reglamentuojamą veiklą.

Ši direktyva netaikoma įmonėms, kurios laikosi visų šių sąlygų:

- įmonė nevykdo jokios šioje direktyvoje reglamentuojamos veiklos, išskyrus priedo A dalies 18 grupei priskiriamą veiklą,
- ši veikla vykdoma tik vietos lygiu ir ją sudaro tik išmokos natūra ir
- visos metinės pajamos, gautos dėl pagalbos, suteiktos su sunkumais susidūrusiems asmenims, ne didesnės už 200 000 eurų.

Tačiau šio straipsnio nuostatos nedraudžia savidraudos įmonei prašyti išduoti arba pratęsti licenciją pagal šią direktyvą.“

2. 16 straipsnis pakeičiamas taip:

„16 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad draudimo įmonė, kurios pagrindinė buveinė yra jos teritorijoje, visada turėtų pakankamą mokumo atsargą visai veiklai vykdyti, kuri atitiktų bent šios direktyvos reikalavimus.

2. Turimą mokumo atsargą sudaro draudimo įmonės turtas, nesuvaržytas jokiais numatomais įsipareigojimais, atėmus visą nematerialų turtą, įskaitant:

- apmokėtą akcinį kapitalą arba, jeigu tai yra savidraudos įmonė, nustatytą pradinį fondą pridėjus visas narių sąskaitas, atitinkančias tokius kriterijus:
 - įmonės steigimo sutartyje ir įstatuose turi būti numatyta, kad mokėjimai iš šių sąskaitų gali būti atliekami tik nariams, jeigu dėl to turima mokumo atsarga netaps mažesnė už reikalaujamą lygį, arba tais atvejais kai įmonė išyra, jeigu buvo apmokėtos įmonės kitos skolos;
 - įmonės steigimo sutartyje ir įstatuose turi būti numatyta, kad visų į papunktyje nurodytų mokėjimų, atliekamų dėl kitų nei atskirų asmenų narystės nutraukimo priežasčių, atveju kompetentingos institucijos turi būti informuojamos bent prieš mėnesį ir kad per šį laikotarpį jos gali atlikti mokėjimus;
 - atitinkamos įmonės steigimo sutarties ir įstatų nuostatos gali būti pakeistos tik tada, jei kompetentingos institucijos patvirtina, kad jos neprieštarauja šioms pataisoms, nepažeidžiant i ir ii papunkčiuose nurodytų kriterijų;
- atidėjimus (įstatymu numatytus ir laisvuosius), neatitinkančius rizikos prisiėmimo įsipareigojimų;
- nepaskirstytąjį pelną arba nuostolius atėmus mokėtinus dividendus.

Turima draudimo atsarga sumažinama nuosavų akcijų, tiesiogiai priklausančių draudimo įmonei, suma.

Draudimo įmonių, kurios diskontuoja arba sumažina savo numatomų išmokėjimų techninius atidėjimus atsižvelgdamos į pajamas iš investicijų, kaip leidžiama 1991 m. gruodžio 19 d. Tarybos direktyvos 91/674/EEB dėl draudimo įmonių metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės (*) 60 straipsnio 1 dalies g punkte, turima mokumo atsarga sumažinama skirtumo tarp nediskontuotų techninių atidėjimų arba techninių atidėjimų iki atskaitymų, kaip nurodyta sąskaitų pastabose, ir diskontuotų arba techninių atidėjimų po atskaitymų, suma. Šis patikslinimas taikomas visoms priedo A dalyje išvardytoms rizikoms, išskyrus 1 ir 2 draudimo grupės rizikas. Išskyrus 1 ir 2 draudimo grupes, diskontuojami anuitetai, įtraukti į techninius atidėjimus, netikslinami.

3. Turimą mokumo atsargą taip pat gali sudaryti:

- a) kaupiamasis privilegijuotasis akcinis kapitalas ir skolintas (subordinuotas) kapitalas, sudarantis iki 50 % dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos arba būtinos mokumo atsargos, kurio ne daugiau kaip 25 % sudaro nustatyto termino subordinuotos paskolos arba nustatyto termino kaupiamasis privilegijuotasis akcinis kapitalas, su sąlyga, kad draudimo įmonės bankroto arba likvidavimo atveju galioja įpareigojantys susitarimai, pagal kuriuos teisė į skolintą (subordinuotą) kapitalą arba privilegijuotąją akcinį kapitalą įgyvendinama tik patenkinus visų kitų kreditorių reikalavimus ir negali būti išmokėtas tol, kol nebus padengtos visos kitos tuo metu negrąžintos skolos.

Skolintas (subordinuotas) kapitalas taip pat turi atitikti tokias sąlygas:

- i) gali būti atsižvelgiama tik į visiškai apmokėtą kapitalą;
- ii) pradinis nustatyto termino paskolų grąžinimo terminas turi būti ne trumpesnis kaip penkeri metai. Ne vėliau kaip prieš vienerius metus iki skolos grąžinimo datos draudimo įmonė turi pateikti kompetentingai institucijai patvirtinti planą, nurodantį, kaip bus išlaikoma arba paskolos grąžinimo metu padidinta iki reikalaujamo lygio turima mokumo atsarga, jei turimą mokumo atsargą sudaranti paskolos dalis nėra palaipsniui mažinama bent penkeri metai iki grąžinimo datos. Kompetentingos institucijos gali leisti grąžinti tokias paskolas anksčiau laiko, jei draudimo įmonė pateikia paraišką ir jos turima mokumo atsarga netampa mažesnė už reikalaujamą lygį;
- iii) paskolos, kurių grąžinimo terminas nenustatytas, turi būti grąžinamos tik išpėjus prieš penkerius metus, nebent šios paskolos jau nebė būtų laikomos turimos mokumo atsargos dalimi arba nebent grąžinant per trumpesnę laikotarpį būtų konkrečiai reikalaujamas išankstinis kompetentingų institucijų sutikimas. Pastaruoju atveju draudimo įmonė turi pranešti kompetentingoms institucijoms bent prieš šešis mėnesius iki siūlomos grąžinimo datos, visų pirma, turimą mokumo atsargą ir būtiną mokumo atsargą prieš ir po grąžinimo. Kompetentingos institucijos leidžia grąžinti tokias paskolas anksčiau laiko, jei draudimo įmonės turima mokumo atsarga netampa mažesnė už reikalaujamą lygį;
- iv) paskolos sutartyje negali būti jokios sąlygos, nustatančios, kad konkrečiais atvejais, išskyrus draudimo įmonės likvidavimą, skola bus grąžinama prieš nustatytą grąžinimo datą;
- v) paskolos sutartis gali būti pakeista tik kompetentingoms institucijoms patvirtinus, kad jos neprieštarauja pataisoms;

- b) vertybiniai popieriai be konkrečios išpirkimo datos ir kitos priemonės, įskaitant kitas nei a punkte nurodytas kaupiamąsias privilegijuotas akcijas, iki 50 % dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos arba būtinos mokumo atsargos, visiems tokiems vertybiniais popieriais ir a punkte nurodytam skolintam (subordinuotam) kapitalui, jei jie atitinka tokias sąlygas:

- i) negali būti išpirkti pareiškėjo iniciatyva arba be išankstinio kompetentingos institucijos sutikimo;
- ii) vertybinių popierių emisijos sutartis turi sudaryti draudimo įmonei sąlygas atidėti paskolos palūkanų mokėjimą;
- iii) skolintojo reikalavimai draudimo įmonei turi būti tenkinami tik patenkinus visų ne subordinuotų kreditorių reikalavimus;
- iv) vertybinių popierių emisiją reglamentuojančiuose dokumentuose turi būti numatyta skolos ir nesumokėtų palūkanų nuostolių padengimo galimybė, sudaranti galimybę draudimo įmonei tęsti veiklą;
- v) gali būti atsižvelgiama tik į visiškai apmokėtas sumas.

4. Įmonei pateikus įrodymais pagrįstą prašymą, valstybės narės kompetentingai institucijai ir šiai kompetentingai institucijai pritarus, turimą mokumo atsargą taip pat gali sudaryti:

- a) pusė neapmokėto akcinio kapitalo arba pradinio fondo, jei apmokėtoji dalis sudaro 25 % šio akcinio kapitalo arba fondo, iki 50 % dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos arba būtinos mokumo atsargos;
- b) jei tai yra savidraudos draugija arba savidraudos tipo draugija, kuriai mokami kintamieji įnašai, — bet kokius jos nariams pareikštus reikalavimus, pagal kuriuos tais pačiais finansiniais metais reikia sumokėti papildomus įnašus, kurių dydis gali siekti iki pusės didžiausių ir faktiškai sumokėtų įnašų skirtumo, tačiau negali viršyti 50 % dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos arba būtinos mokumo atsargos. Kompetentingos nacionalinės institucijos nustato gaires, nurodančias papildomų įnašų priėmimo sąlygas;
- c) bet kokie nematomi grynieji rezervai, atsiradę dėl turto vertinimo, jei tokie nematomi grynieji rezervai neatsirado dėl neįprasto įvykio.

5. Straipsnio 2, 3 ir 4 dalių pakeitimai, daromi siekiant atsižvelgti į pokyčius, dėl kurių gali būti techniškai patikslinami turimai mokumo atsargai priskirtini elementai, priimami laikantis Tarybos direktyvos 91/675/EEB (**) 2 straipsnyje nustatytos tvarkos.

(*) OL 374, 1991 12 31, p. 7.

(**) OL 374, 1991 12 31, p. 32.“

3. Įterpiamas toks straipsnis:

„16a straipsnis

1. Būtina mokumo atsarga apskaičiuojama pagal metinę draudimo įmokų arba įnašų sumą arba pagal vidutinę draudimo išmokų sumą, išmokėtą per trejus paskutiniuosius trejus finansinius metus.

Tačiau, jeigu draudimo įmonė iš esmės draudžia tik vieną arba kelias rizikas, susijusias su kreditu, audra, kruša arba šalčiu, vidutinė draudimo išmokų suma apskaičiuojama remiantis paskutiniųjų septynerių metų duomenimis.

2. Atsižvelgiant į 17 straipsnį, būtinos mokumo atsargos suma turi būti lygi to straipsnio 3 ir 4 dalyse nurodytam didesniai iš šių dviejų skaičiavimo rezultatų.

3. Įmokų bazė apskaičiuojama naudojant bendrą pasirašytų įmokų arba įnašų sumą, kuri didesnė, apskaičiuotą taip, kaip nurodyta toliau, ir bendrą uždirbtų įmokų arba įnašų sumą.

Įmokos arba įnašai, susiję su priedo A dalyje nurodytomis 11, 12 ir 13 draudimo grupėmis, didinami 50 %.

Draudimo įmokos arba įnašai (įskaitant papildomus draudimo įmokų arba įnašų mokėjimus), kuriuos reikia mokėti dėl visos tiesioginės draudimo veiklos, atliekamos paskutiniaisiais finansiniais metais, yra sudedami.

Prie šios sumos pridedama paskutiniaisiais finansiniais metais priimto viso perdraudimo įmokų suma.

Iš šios sumos atimama draudimo įmokų arba įnašų, anuliųotų per paskutiniuosius finansinius metus, suma, bei mokesčių ir mokėjimų, susijusių su draudimo įmokomis arba įnašais, priskaičiuotais prie pirmosios sumos, bendra suma.

Gautas dydis padalinamas į dvi dalis: pirmoji dalis apima ne daugiau kaip 50 milijonų eurų, antroji — likusią sumą; nuo šių dalių atitinkamai apskaičiuojama 18 ir 16 % ir gauti dydžiai sudedami.

Taip gauta suma dauginama iš paskutiniųjų finansinių metų santykio tarp tų išmokų, kurias draudimo įmonė turės sumokėti, atėmus pervedimus už perdraudimą, sumos ir bendros išmokų sumos; šis santykis jokių būdu negali būti mažesnis kaip 50 %.

Kompetentingoms institucijoms patvirtinus, nustatant įmokas arba įnašus 11, 12 ir 13 grupėms, gali būti naudojami statistiniai metodai.

4. Išmokų bazė apskaičiuojama taip, kaip nurodyta toliau, naudojant 50 % padidintas įmokas, atidėjimus ir susigrąžintas sumas, susijusias su priedo A dalyje nurodytomis 11, 12 ir 13 draudimo grupėmis.

Išmokos, kurias reikia mokėti dėl tiesioginės draudimo veiklos (neatskaitant išmokų, kurias turi sumokėti perdraudikai arba antriniai perdraudikai) šio straipsnio 1 dalyje nurodytais laikotarpiais, yra sudedamos.

Prie šios sumos pridedama išmokėtų draudimo išmokų, susijusių su perdraudimais arba antriniais perdraudimais, prisiimtais tais pačiais laikotarpiais, suma ir numatomų išmokėjimų techninių atidėjimų, sudarytų paskutiniųjų finansinių metų pabaigoje ir susijusių su tiesiogine draudimo veikla bei priimtu perdraudimu, suma.

Iš šios sumos atimamos sumos, susigrąžintos straipsnio 1 dalyje nurodytais laikotarpiais.

Iš likusios sumos atimama numatomų išmokėjimų techninių atidėjimų, sudarytų antrųjų finansinių metų prieš paskutiniuosius finansinius metus, už kuriuos yra pateiktos ataskaitos, pradžioje ir susijusių su tiesiogine draudimo veikla bei priimtu perdraudimu, suma. Jei straipsnio 1 dalyje nurodytas laikotarpis lygus septyneriems metams, atimama numatomų išmokėjimų techninių atidėjimų, sudarytų šeštųjų finansinių metų prieš paskutiniuosius finansinius metus, už kuriuos yra pateiktos ataskaitos, pradžioje suma.

Viena trečioji arba viena septintoji taip apskaičiuotos sumos dalis, atsižvelgiant į straipsnio 1 dalyje nurodytus laikotarpius, padalinama į dvi dalis: pirmoji dalis apima ne daugiau kaip 35 milijonų eurų, antroji — likusią sumą; nuo šių dalių atitinkamai apskaičiuojama 26 ir 23 % ir gauti dydžiai sudedami.

Taip gauta suma dauginama iš paskutiniųjų trejų finansinių metų santykio tarp tų išmokų, kurias draudimo įmonė turės sumokėti, po pervedimų už perdraudimą, sumos ir bendros išmokų sumos; šis santykis jokių būdu negali būti mažesnis kaip 50 %.

Kompetentingoms institucijoms patvirtinus, nustatant įmokas, atidėjimus ar susigrąžintas sumas 11, 12 ir 13 grupėms, gali būti naudojami statistiniai metodai. Jei tai yra priedo A dalies 18 grupei priskiriamos rizikos, išmokų bazei apskaičiuoti naudojama išmokų suma yra lygi draudimo įmonės išlaidomis, susijusiomis su suteikta pagalba. Šios sąnaudos apskaičiuojamos pagal valstybės narės nacionalines nuostatas.

5. Jei pagal straipsnio 2, 3 ir 4 dalis apskaičiuota būtina mokumo atsarga yra mažesnė už ankstesnių metų būtiną mokumo atsargą, būtina mokumo atsarga turi būti lygi bent ankstesnių metų mokumo atsargai, padaugintai iš paskutiniųjų finansinių metų pabaigoje numatomų išmokėjimų techninių atidėjimų sumos ir paskutiniųjų finansinių metų pradžioje numatomų išmokėjimų techninių atidėjimų sumos santykio. Atliekant šiuos skaičiavimus, techniniai atidėjimai skaičiuojami be perdraudimo, bet santykis jokių būdu negali būti didesnis už 1.

6. Draudžiant sveikatos draudimu panašiu techniniu pagrindu kaip ir gyvybės draudimas, kiekviena trupmena, taikoma šio straipsnio 3 dalies šeštoje pastraipoje ir 4 dalies šeštoje pastraipoje nurodytoms dalims, yra sumažinama iki vienos trečiosios, jeigu:

- draudimo įmokos apskaičiuotos pagal ligų lenteles draudimo veikloje taikomu matematiniu metodu;
- sudaromi didėjančios gyvenimo trukmės atidėjimai;
- nustatoma papildoma įmoka tam, kad būtų sudaryta tinkamo dydžio mokumo atsarga;
- draudimo įmonė gali nutraukti sutartį ne vėliau kaip iki trečiųjų draudimo metų pabaigos;
- draudimo sutartis numato draudimo įmokų padidinimą arba išmokų sumažinimą net ir einamosioms sutartims.“

4. 17 straipsnis keičiamas tokiu straipsniu:

„17 straipsnis

1. Viena trečioji 16a straipsnyje nurodytos būtinos mokumo atsargos sudaro garantinį fondą. Fondą sudaro 16 straipsnio 2 ir 3 dalyse išvardyti elementai ir, valstybės narės kompetentingai institucijai pritarus, 4 dalies c punkte išvardyti elementai.

2. Garantinis fondas negali būti mažesnis kaip 2 milijonai eurų. Tačiau, jeigu draudžiamos visos arba kai kurios rizikos, įtrauktos į priedo A dalies 10-15 grupes, fondas turi būti ne mažesnis kaip 3 milijonai eurų.

Kalbant apie savidraudos draugijas arba apie savidraudos tipo draugijas, bet kokia valstybė narė gali leisti minimalų garantinį fondą sumažinti viena ketvirtąja dalimi.“

5. Įterpiamas toks straipsnis:

„17a straipsnis

1. Nuo 2003 m. rugsėjo 20 d. 16a straipsnio 3 ir 4 dalyse ir 17 straipsnio 2 dalyje eurai nurodytos sumos bus patikslinamos kasmet, tam kad būtų atsižvelgta į Eurostatą skelbiamo Europos vartotojų kainų indekso, apimančio visas valstybes nares, pokyčius.

Sumos tikslinamos automatiškai, bazinę sumą eurai padidinus procentiniu šio indekso pokyčiu per laikotarpį nuo šios direktyvos įsigaliojimo iki patikslinimo datos, bei suapvalinant iki 100 000 eurų.

Jei procentinis pokytis nuo praėjusio tikslinimo yra mažesnis kaip 5 %, suma netikslinama.

2. Kasmet Komisija praneša Europos Parlamentui ir Tarybai apie patikslinimą ir straipsnio 1 dalyje nurodytas patikslintas sumas;“.

6. 20 straipsnio 2 dalyje žodžiai „16 straipsnio 3 dalimi“ pakeičiami žodžiais „16a straipsniu“.

7. Įterpiamas toks straipsnis:

„20a straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos turėtų įgaliojimus reikalauti, kad draudimo įmonės turėti finansinės padėties atkūrimo planą, jei kompetentingos institucijos mano, kad gali būti pažeistos draudėjų teisės. Finansinės padėties atkūrimo plane nurodomi bent jau šie kitų trejų finansinių metų duomenys arba pateikiami įrodymai, patvirtinantys šiuos dalykus:

- valdymo išlaidų sąmatą, visų pirma, einamųjų bendrųjų išlaidų ir komisinių sąmatą;
- planą, nustatantį išsamią pajamų ir išlaidų, susijusių su tiesiogine draudimo veikla, prisiimtu ir perduotu perdraudimu, sąmatą;
- numatomą balansą;
- finansinių išteklių, kuriuos ketinama panaudoti rizikos prisiėmimo išsipareigojimams padengti, ir mokumo atsargos sąmatą;

e) bendrą perdraudimo politiką.

2. Jei draudėjų teisės gali būti pažeistos dėl blogėjančios įmonės finansinės padėties, valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikti įgaliojimai įpareigoti draudimo įmonę sudaryti būtiną didesnę mokumo atsargą, užtikrinant, kad artimiausioje ateityje draudimo įmonė galėtų įvykdyti mokumo reikalavimus. Būtinos didesnės mokumo atsargos lygis grindžiamas šio straipsnio 1 dalyje nurodytu finansinės padėties atkūrimo planu.

3. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikti įgaliojimai sumažinti visų elementų, galinčių sudaryti mokumo atsargą, vertę, jeigu nuo praėjusių finansinių metų reikšmingai pasikeitė šių elementų rinkos vertė.

4. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikti įgaliojimai dėl perdraudimo sumažinti būtiną mokumo atsargą, nustatytą pagal 16a straipsnį, jei:

- nuo praėjusių finansinių metų labai pasikeitė perdraudimo sutarčių pobūdis ar kokybė;
- pagal perdraudimo sutartis neperduodama jokia arba labai maža rizika.

5. Jei kompetentingos institucijos yra pareikalavusios iš draudimo įmonės finansinės padėties atkūrimo plano pagal šio straipsnio 1 dalį, jos neišduoda šios direktyvos 10 straipsnio 3 dalies antrame punkte, Tarybos direktyvos 88/357/EEB (antroji negyvybės draudimo direktyva) (*) 16 straipsnio 1 dalies a punkte ir Tarybos direktyvos 92/49/EEB (trečioji negyvybės draudimo direktyva) (**) 12 straipsnio 2 dalyje nurodytos licencijos, jeigu, jų nuomone, draudėjų teisės gali būti pažeistos, kaip apibrėžta straipsnio 1 dalyje.

(*) OL L 172, 1988 7 4, p.1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/26/EB (OL L 181, 2000 7 20, p. 65).

(**) OL L 228, 1992 8 11, p.1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/64/EB (OL L 290, 2000 11 17, p. 27).“

2 straipsnis

Pereinamasis laikotarpis

1. Valstybės narės nuo šios direktyvos įsigaliojimo dienos gali nustatyti penkerių metų laikotarpį, taikoma draudimo įmonėms, kurios šios direktyvos įsigaliojimo metu vykdo jų teritorijose draudimus, priskiriamus vienai ar kelioms Direktyvos 73/239/EEB priede nurodytoms draudimo grupėms, kad jos įvykdytų šios direktyvos 1 straipsnyje keliamus reikalavimus.

2. Valstybės narės 1 dalyje nurodytoms draudimo įmonėms, kurios, pasibaigus penkerių metų laikotarpiui, iki galo nesudarė visos būtinos mokumo atsargos, gali nustatyti papildomą, ne ilgesnį kaip dvejų metų, laikotarpį tam tikslui pasiekti, jeigu šios draudimo įmonės pagal Direktyvos 73/239/EEB 20 straipsnį yra pateikusios kompetentingoms institucijoms tvirtinti priemonių, kurių ketina imtis minėtam tikslui pasiekti, planą.

3 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinės teisės aktus

1. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję ne vėliau kaip iki 2003 m. rugsėjo 20 d., įgyvendina šią direktyvą. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

Valstybės narės, tvirtindamos šias priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės nustato, kad 1 dalyje nurodytos priemonės visų pirma taikomos prižiūrint 2004 m. sausio 1 d. prasidedan-

čių finansinių metų finansinę atskaitomybę arba tų kalendorinių metų finansinę atskaitomybę.

3. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų pagrindinių nacionalinės teisės aktų nuostatas.

4. Ne vėliau kaip iki 2007 m. sausio 1 d. Komisija pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai pranešimą apie šios direktyvos taikymą ir, prireikus, apie tolesnio derinimo būtinybę. Pranešime nurodoma, kaip valstybės narės pasinaudojo šios direktyvos galimybėmis ir ypač, ar dėl nacionalinėms priežiūros institucijoms suteiktų įgaliojimų veikti savo nuožiūra vienoje bendroje rinkoje neatsirado didelių priežiūros skirtumų.

4 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja jos paskelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* dieną.

5 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje, 2002 m. kovo 5 d.

Europos Parlamento vardu

Tarybos vardu

Pirmininkas

Pirmininkas

P. COX

R. DE RATO Y FIGAREDO